

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็นหัวข้อดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

อิทธิพลของภาษาแม่ ที่มีต่อการเรียนภาษาที่สอง

การเรียนการสอนในโรงเรียนต้องอาศัยภาษาไทยเป็นสื่อการสอน ในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ ถึงแม้ว่านโยบายภาษาจะมีได้ระบุไว้อย่างชัดเจน ก็เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปเช่นนั้น แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ประชากรไทยทั้งประเทศมิได้มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยกลางได้อย่างทั่วถึง เรามีภาษาท้องถิ่นใหญ่ ๆ ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันถึง 4 ภาค คือ ภาษาไทยภาคกลาง ภาษาไทยภาคเหนือ ภาษาไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาษาไทยภาคใต้ ประพาสน์ พฤทธิประภา (1981 : 9) ได้สำรวจจำนวนประชากรที่ใช้ภาษาถิ่นต่าง ๆ โดยประมาณพบว่า ผู้ที่พูดภาษาภาคกลางเป็นภาษาแม่ มีจำนวนถึง 11,000,000 คน ผู้ที่พูดภาษาไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นภาษาแม่ มีจำนวน 10,000,000 คน ผู้ที่พูดภาษาไทยภาคเหนือเป็นภาษาแม่ มีจำนวน 6,000,000 คน และผู้ที่พูดภาษาไทยภาคใต้เป็นภาษาแม่ มีจำนวน 2,000,000 คน

สำหรับจำนวนผู้ที่พูดภาษาไทยภาคใต้เป็นภาษาแม่นั้น ปรากฏว่าในสี่จังหวัดภาคใต้ซึ่งได้แก่ จังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดสตูล และจังหวัดนราธิวาส นั้น ประชากรร้อยละแปดสิบมีภาษาเฉพาะคือภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 8) ซึ่งลักษณะภาษามลายูที่ใช้กันในท้องถิ่นนี้ มีลักษณะทางภาษาศาสตร์ที่แตกต่างกันไปจากภาษาไทย

ในเรื่องนี้ พุ่งเฟื่อง เครือตราฐ (2509 : 2) ได้ศึกษาลักษณะทางภาษาศาสตร์ของภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ สรุปได้ว่า หน่วยเสียงพยัญชนะมี 18 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, b, c, ʒ, s, h, m, n, ŋ, l, r, w, y/ ทุกเสียงมีตำแหน่งที่ต้นคำ และระหว่างสระไม่มีเสียงหยุด /p, t, k/ มีเสียงนาสิก /m, n, ŋ/ เป็นตัวสะกดบ้างเป็นส่วนน้อย หน่วยเสียงสระมีหน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ลงเสียงหนัก (Stressed Single Vowels) 7 หน่วยเสียง คือ /i, e, x, a, u, o, / สระเสียงเบา (Unstressed Single Vowels) 1 หน่วยเสียง คือ /ə/ และสระประสม (Diphthongs) 4 หน่วยเสียง คือ /ai, au, ia, ua/ อนึ่ง สระเสียงยาวหรือสระเดี่ยวที่ลงเสียงหนักทั้ง 7 หน่วยเสียงเสียงจะกลายเป็นสระเสียงสั้นเมื่อมีตัวสะกด หรือเมื่อเสียงตัวสะกดเดิมที่ใช้ในภาษาสหพันธ์มาเลเชียหายไป และบางทีมีเสียงครึ่งสั้นครึ่งยาวไม่สั้นเท่ากับเสียงสั้นในภาษาไทย

นักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยภาคกลางในชีวิตประจำวัน จึงอาจได้รับผลกระทบจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ กับภาษาที่ใช้เป็นสื่อการสอนในโรงเรียน สำหรับนักเรียนที่พูดภาษามลายูเป็นภาษาแม่ ย่อมมีปัญหาในการเรียนอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่อย่างแน่นอน เซลิงเกอร์ (Selinker 1977 : 35) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเรียนภาษาคำต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ใหม่ ซึ่งมีลักษณะของการใช้กฎร่วมกันระหว่างสองระบบภาษา คือ ระบบภาษาแม่ และระบบภาษาซึ่งกำลังเรียนอยู่ เรียกภาษานี้ว่า ภาษาระหว่างสองระบบภาษา และได้อธิบายความหมายของการเก็บสะสมไว้นานว่า หมายถึงรูปแบบต่าง ๆ ทั้งทางคำเสียง หน่วยคำ และไวยากรณ์ที่ปรากฏในคำพูดของผู้เรียนภาษา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ตรงกับภาษาที่สอง ทั้งที่ผู้เรียนได้เรียน และใช้รูปแบบที่ถูกต้องในภาษานั้นมาหลายปีแล้วก็ตาม นอกจากนั้นการเก็บสะสมไว้นาน ยังรวมถึงรูปแบบข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่อาจถูกขจัดไปได้ในสภาพการณ์ปกติ แต่มักจะปรากฏขึ้นมาใหม่เมื่อผู้เรียนพบเนื้อหา หรือบทเรียนที่ยากเกินไป หรือผู้เรียนใช้ภาษานั้นในขณะที่มีความกระวนกระวายใจ หรือพลังเหลือ

เดลา ชัยรัตน์ (1961 : 104 - 106) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ไว้ สรุปได้ว่ามี 3 ลักษณะ คือ

1. เกิดจากการที่ภาษาแม่ขาดลักษณะ หรือรูปแบบบางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน จึงมักมองข้ามลักษณะนี้ไปเสีย
2. เกิดจากการที่ภาษาแม่มีลักษณะบังคับ ที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่าง ๆ มากแบบกว่าภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงนำลักษณะดังกล่าวไปใช้ในภาษาใหม่ ทั้งที่ลักษณะนั้นไม่จำเป็นในภาษาใหม่เลย
3. เกิดจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะใหม่ ๆ ในภาษาที่สอง โดยการตั้งสมมุติฐาน และสรุปกฎเกณฑ์เอาเอง แล้วนำเอากฎเกณฑ์เหล่านั้นไปใช้กับโครงสร้างอื่น ๆ ที่นึกคิดว่าเหมือนกัน ซึ่งเป็นการใช้แนวเทียบผิด

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2519 : 134 - 136) ได้กล่าวถึงปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า เกิดจากการที่ผู้เรียนมีพื้นเพความรู้ภาษาแม่ของตนอยู่ส่วนหนึ่งแล้วจึงอาจเกิดการถ่ายทอดความรู้เก่าชนิดไม่ส่งเสริมความรู้ใหม่ในเวลาที่ยังเรียนภาษาต่างประเทศ

ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

สาเหตุข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยโดยทั่ว ๆ ไป สมพร มั่นตสุทร (2525 : 89 - 90) ได้กล่าวไว้ว่า "สาเหตุสำคัญยิ่งในการใช้ภาษามพร่องคือความไม่รู้ระเบียบของภาษา ความไม่ระมัดระวังในการเขียน การพูด และกำนิยมนิด ๆ ในทางภาษา ซึ่งข้อบกพร่องในการเขียนส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความเอาใจใส่ในกฎเกณฑ์ทางภาษา"

ส่วน ชุมนิพนธ์ ชานีโรศานต์ (2516 : 35) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนไว้ว่า

ปัญหาการเขียนส่วนมาก เป็นเรื่องการสะกดการันต์ และการเว้นวรรคตอน ปัญหาสำคัญของการเขียนก็คือ ปัญหาการเลือกใช้คำ ซึ่งอาจจำแนกออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ คือ การใช้คำผิดไปจากความหมายเดิม ทั้งนี้เพราะผู้ใช้มิได้สังเกตความแตกต่างของความหมายของคำแต่ละคำ จึงเกิดความสับสนในการใช้ หรือปัญหาการบัญญัติศัพท์ใหม่ ๆ ขึ้นใช้ในวิชาแขนงใดแขนงหนึ่งโดยเฉพาะ บุคคลทั่วไปไม่รู้จัก ใช้ไม่เป็น เมื่อได้อ่านก็ฟังก็ไม่เข้าใจ หรือการสร้างคำ หรือสำนวนใหม่ ๆ ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์

ปัญหาการใช้คำ หรือประโยคที่ให้ความไม่ลงรอยกัน อย่างที่เรียกว่า "กำกวม" การใช้คำทางประเทศสลับกับคำไทย อย่างที่เรียกว่า "ไทยคำฝรั่งคำ" นอกจากนี้ยังมีปัญหาในการเลือกใช้คำในบริบท (Context) หรือคำแวดล้อมต่างกัน การเลือกใช้คำตามกาลเทศะ และฐานะของบุคคล เช่น การใช้คำในหมู่ผู้ใหญ่ชดเชยกัน การใช้คำทางสื่อมวลชนต่าง ๆ การติดต่อกันทางสังคมต่างกันกับการติดต่อกันทางวิชาการอย่างไร และมีปัญหาการดูคำไม่ถูกกับลักษณะของภาษา หรือไม่เป็นไปตามโครงสร้างของภาษา ฯลฯ ล้วนเป็นปัญหาแก่ผู้ใช้ภาษา ถ้าหากปล่อยไว้ไม่แก้ไขก็จะทำให้มาตรฐานของภาษาไทยต้องเสื่อมลง

จากปัญหาดังกล่าว จึงทำให้การเขียนภาษาไทยของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ มีความผิดหลากหลาย สุริวงค์ พงศ์ไพมูลย์ ยังให้ข้อสังเกตที่ชัดเจนถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิด โดยสรุปได้ว่า เนื่องมาจาก

1. ไม่ทราบความหมายของคำ เช่น ประณีต (เรียบร้อย) เขียนเป็น ปราณีต (ไม่เรียบร้อย)
2. เขียนผิด เพราะออกเสียงอย่างนั้น เช่น หมยักกอก เป็น หมยักโศก
3. เขียนผิด เพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น จ่านง เป็น จ่านงค์ เพราะเทียบกับองก์
4. เขียนผิด เพราะมีประสบการณ์ผิด เช่น คำว่า สังเกต เขียนเป็น สังเกตุ เพราะจำมาจากหนังสือพิมพ์
5. เขียนผิด เพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น เขียนคำสมาส คำว่า ชูรกิจ เป็น ชูระกิจ

เนื่องจากภาษาเป็นวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดจากชนรุ่นหนึ่ง ไปยังอีกรุ่นหนึ่ง ฉะนั้นค่านิยมที่ติดต่อกันจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเมื่อคนเรามีค่านิยมที่ผิด ๆ ก็ย่อมมองไม่เห็นความสำคัญที่จะเขียนให้ถูกต้อง จึงเขียนไปโดยไม่ได้ศึกษาให้รู้ถึงระเบียบของภาษา และขาดความเอาใจใส่ในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษาที่วางไว้ ทั้งยังไม่ได้สนใจปลูกฝังให้คนรุ่นต่อไปเกิดความรัก และรู้ในคุณค่าของภาษา สมุนชาติ สวัสดิ์กุล (2504 : 2505 : 125 - 131) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับสาเหตุโดยทางอ้อมที่ทำให้การเขียนภาษาไทยมีข้อผิดพลาดพอสรุปได้ดังนี้

1. ครูที่สอนภาษาไทยไม่ได้รับการสนับสนุนเพียงพอ เพราะผู้ใหญ่ในวงการให้สนใจในวิชาภาษาไทยน้อย ปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม
2. ปัจจุบันจำนวนนักเรียนมีมากขึ้น การเรียนภาษาไทยครูปล่อยปละละเลย ไม่ทတ်ขันอย่างเพียงพอ จึงเป็นเหตุให้นักเรียนออกเสียงภาษาไทยไม่ชัด เขียนหนังสือไม่ถูก
3. เรื่องความวิบัติทางอักษร เช่น ตอนสงครามมหาเอเชียบูรพามีการคิดค้นตัวอักษรออกเพื่อทำให้ง่าย เช่น ศ ษ ส ทัดเห็ด ส ทำให้ครูอาจารย์ นักปราชญ์ นักคิดเขียนหนังสือไม่ถูก หรืออ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย
4. ระบบข้อสอบใช้วิธีขีดเครื่องหมาย และเติมคำลงในช่องว่าง ทำให้ไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะการเขียน
5. เวลาที่สอนมีน้อย ครูต้องรีบสอนให้ทันประมวลการสอน
6. ผู้ใหญ่โดยทั่ว ๆ ไปมักเห็นว่าภาษาไทยเป็นของง่าย การสอนวิชาภาษาไทยไม่สำคัญนัก ฉะนั้นใคร ๆ ก็สอนได้
7. ทั้ง ๆ ที่ภาษาไทยเป็นภาษาประดิษฐ์ ต้องระมัดระวังในการเขียน แต่ครูผู้สอนบางท่านก็ยังถือว่า ความผิดพลาดคลาดเคลื่อนทางภาษาเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญ
8. อิทธิพลของวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นแหล่งแพร่ภาษาไปสู่ประชาชน ได้แพร่ภาษาผิด ๆ ไปเป็นจำนวนมาก

เมื่อเป็นดังนี้ การพูดและการอ่านออกเสียงคำไทย ตลอดจนการผูกประโยคของผู้ใช้ภาษาไทยบางคน ที่เป็นคนรุ่นใหม่ มีทั้งทำลายรูปและความหมายของคำ ซึ่งมีอยู่มากนั้น ให้หกล้มล้มลง บางครั้งถึงกับหายไป มีการเสาะค้นหาคำที่ประหลาดทั้งรูปทั้งเสียงเอามาเพราะทันสมัยลงในภาษาไทย นำคำที่มีศักดิ์และความหมายสูงมาใช้เป็นคำคาด ๆ บางทีนำคำที่ไม่สุภาพมาใช้ ทุกกาลเทศะ และแก่บุคคลทั่วไป และเด็กรุ่นใหม่ก็รับมาใช้เพราะนึกว่าเป็นถ้อยคำสำนวนไพเราะทันสมัย (สมโรจน์ สวัสดิฤต ๗ อุษษา 2518 : 28)

จากสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความผิดพลาดในการเขียนนั้น แต่ละสาเหตุก็มีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ การจะแก้ไขเพียงสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งย่อมไม่เป็นผลสำเร็จ ผู้สนใจจึงควรศึกษาให้ทราบถึงรากเหง้าแท้จริงของปัญหา และแก้ไขอย่างมีระบบต่อไป

ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

เนื่องจากแต่ละภาษามีระบบและกฎเกณฑ์ ทั้งทางด้านหลักภาษา และการเรียงลำดับคำ ด้วยเหตุนี้การทำความเข้าใจภาษาเขียนจึงต้องมีการกำหนดหลักอักขร การสะกดคำ และวิธีการเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะโครงสร้างทางภาษา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการ การเขียนให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจ หรือเข้าใจความหมายผิดไปได้

จากการศึกษาตำราและเอกสารต่าง ๆ ตลอดจนสังเกตจากประสบการณ์พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยมีมาก โดยเฉพาะในโรงเรียน สภาพการสอนเขียนในปัจจุบัน ครูผู้สอนมักปล่อยปละละเลยเมื่อพบว่านักเรียนเขียนผิด ลักษณะความผิดพลาดที่ปรากฏนั้นมีทั้งทางด้าน การใช้คำ การสะกดการันต์ ตลอดจนการเรียบเรียงประโยค และการเว้นวรรคตอน

ในด้านการใช้คำนั้น วัฒนา บุรกลีกร (2516 : 56) กล่าวว่า การเขียนในปัจจุบันได้ใช้ตามสำนวนภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดการใช้อากัรนามโดยไม่จำเป็น เช่น ให้การต้อนรับ ให้ความสนใจ ฯลฯ นอกจากนี้สำนวนภาษาต่างประเทศ ภาษาหนังสือพิมพ์ และภาษาโฆษณา ใช้คำโดยที่ไม่มีลักษณะนาม ทำให้ความประณีตของภาษาเสียไป เช่น ห้าดาว ห้ามหาวิทยาลัย เป็นต้น ในการใช้คำบุพบทก็เช่นกัน ในปัจจุบันนักเรียนมักใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น ทำให้กลายเป็นคำฟุ่มเฟือย เช่น เขาเสียใจกับการสอบไล่ตกของเพื่อน ควรใช้ว่า เขาเสียใจที่เพื่อนสอบไล่ตก

การรู้ความหมายของคำแต่ละคำนั้น เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งในการเขียน เพราะถ้ารู้ความหมายไม่จริง หรือรู้ผิดย่อมจะเขียนคลาดเคลื่อนไปจากเจตนา หรือทำให้ผู้อ่านเข้าใจไม่ตรงประเด็น และบางทีก็ทำให้ความตื้นได้ ความผิดพลาดในแง่นี้อาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันอยู่หลายคำ แต่วิธีใช้และความหมายแตกต่างกันในเรื่องนี้ สุชีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ ได้กล่าวถึง สาเหตุที่ใช้ผิด และวิธีแก้ไว้สรุปได้ดังนี้

1. ไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของศัพท์ เช่น
"เขามีมาตุคามอยู่จังหวัดพิษณุโลก"
(ที่ถูกควรเป็น "มาตุภูมิ" เพราะมาตุคาม แปลว่า ผู้หญิง ไม่ใช่บ้านเกิดเมืองนอน)
2. ใช้คำซ้อนซึ่งมีความหมายต่างออกไป เช่น
"เขาเป็นคนใจคับแคบ"
(ต้องใช้ใจแคบ)
3. ใช้คำบอกอาการ หรือใช้คำประกอบขยายนึก เช่น
"บ้านเมืองกำลังอยู่ในสภาพสงคราม"
("สภาพ" ย่อมเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ถ้าเกิดจากการกระทำของคนควรใช้ "ภาวะ")

การใช้คำผิดความหมายในลักษณะของคำซ้อนนั้น ล้ำของ วิมุกตะลพ (2517 : 26) ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า คำซ้อนมีประโยชน์ทั้งในคำให้ความหมายกว้างขวางออกไป ทั้งทำให้ออกเสียงสะกด และมีเสียงสละสลวยน่าฟังขึ้นด้วย แต่ในปัจจุบันผู้ใช้ภาษาไทยมุ่งแต่จะให้เกิดเสียงสละสลวยน่าฟังถ่ายเดียวจนลืมนึกถึงความหมายของคำเกี่ยวกับคำซ้อนว่า มีความแตกต่างกันอยู่ เช่น ชัง กับ กักขัง หากนำมาใช้สับสนก็ทำให้ความหมายผิดความประสงค์ของผู้ใช้ได้ เหตุที่ใช้ผิดอีกประการหนึ่งคือ ความเข้าใจผิด หากความรู้เห็นเขาใช้ผิดมาก็ใช้ผิดตามไป มิได้ศึกษาให้ความหมายของคำนั้น ๆ อย่างดั่งแต่แน่นอนเสียก่อน ความเข้าใจผิดนี้หากไม่แก้ไขก็ตกทอดไปถึงคนรุ่นหลังได้ ทางแก้ก็เห็นจะไม่มีอย่างอื่น นอกจากศึกษาให้ความหมายของคำให้ถูกต้องก่อนที่จะนำไปใช้

การใช้คำที่ถือเป็นข้อบกพร่องอีกประการหนึ่งคือ การใช้คำฟุ่มเฟือย ซึ่งหมายถึงการใช้คำ และกลุ่มคำเกินความต้องการ หากไม่ใช้คำและกลุ่มคำดังกล่าว ก็จะสามารถสื่อความหมายได้แจ่มชัดตรงตามความต้องการ (สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร และคณะ (2523 : 64) ฉะนั้น การใช้คำฟุ่มเฟือยก็จะทำให้ข้อความเยิ่นเย้อ และเสียเวลาโดยใช้เหตุ

อุษฎฐิพร ชำนิโรศคานต์ (2516 : 33 - 76) ได้อธิบายไว้สรุปได้ว่า ลักษณะการใช้คำพุ่มเพื่อยอย่างแรกคือ การใช้คำมาก แต่ได้ความเท่าเทียม จริงอยู่การเขียนประโยคยาวขึ้นอาจช่วยให้ข้อความสละสลวย ไม่ห้วน แต่ถ้าใช้บ่อย ๆ หรือมากเกินไป ก็อาจทำให้รุงรังน่ารำคาญ

คำที่นิยมใช้มากที่สุด และใช้พร่ำเพรื่อคือคำว่า "ท่าการ" ในสมัยนี้จะเห็นว่าผู้เขียนนิยมใช้คำนี้มาก โดยใช้นำหน้ากริยาเกือบทุกคำ ซึ่งความจริงแล้วเมื่อตัดคำว่า "ท่าการ" ออกก็ยังได้ความเท่าเทียม

ลักษณะการใช้คำพุ่มเพื่อยอีกอย่างหนึ่งคือ การซ้ำความ ลักษณะเช่นนี้ต่างจากลักษณะแรกในแง่ที่ว่าใช้คำมาก แต่ได้ความซ้ำความเดิม วิธีแก้ไขคือ ตัดข้อความส่วนที่ซ้ำออกไป เช่น "ถูกเผาในไฟ" คำว่าถูกเผาทำให้ทราบแล้วว่า เผาไฟ จะเผาคัวยอย่างอื่นไม่ได้ ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องมีคำว่าในไฟค่อข้างท้าย

ฉะนั้นในการใช้คำ ผู้เขียนก็ควรจะใช้อย่างระมัดระวัง และควรศึกษาให้รู้ความหมาย และหน้าที่ของคำแต่ละชนิดอย่างถ่องแท้ เพื่อที่จะได้นำไปเขียนได้อย่างถูกต้อง

ลักษณะข้อผิดพลาดที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การสะกดการันต์ผิดพลาด

การสื่อสารด้วยภาษาพูดนั้น แม้ผู้พูดจะสะกดการันต์คำบางคำไม่ถูกต้องก็ไม่เป็นปัญหาหนัก แต่ภาษาเขียนหากผู้เขียนสะกดการันต์ผิดพลาด ย่อมเป็นโทษทั้งแก่ผู้อ่านและผู้เขียนเอง เพราะผู้อ่านที่ยังไม่รู้อาจจกจำคำที่สะกดการันต์ไปใช้ผิดความหมายตาม

สุริวงค์ พงศ์ไพบุคลย์ (2522 : 4) ได้เสนอข้อคิดไว้สรุปได้ว่า หากไม่มั่นใจการสะกดการันต์ของคำใด ควรสอบถามพจนานุกรมก่อนเสมอ การใช้พจนานุกรมประกอบการเขียนการอ่านนั้น พึงอ่านคำชี้แจงให้ถี่ถ้วน มิฉะนั้นอาจสำคัญผิดได้ เช่นคำ ศิลปะ หิมะ มีผู้เขียนเป็น ศิลป หิม อยู่บ่อย ๆ ทั้งนี้เพราะดูจากพจนานุกรมโดยมิได้อ่านคำชี้แจง ทั้ง ๆ ที่ในคำชี้แจงได้บ่งไว้ชัดเจนแล้วว่า คำที่มาจากภาษาบาลีและสันสกฤต เมื่อออกเสียงสระอะ ท้ายคำ ต้องประวิสรรชนีย์เสมอ นอกจากนี้การสะกดการันต์คำบางคำมีหลักเกณฑ์

พิเศษ เช่น บุคคล เมื่อประกอบศัพท์เป็น บุคฉากร คัด ค ออกตัวหนึ่ง หลักเกณฑ์เหล่านี้มีอยู่ในหลักภาษา เป็นเรื่องที่อยู่เขียนต้องใส่ใจเป็นพิเศษ จะเขียนเอาตามทีนึกคิดไม่ได้

วิชา บทรกสิกร (2516 : 55) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการเขียนสะกดการันต์ผิดสรุปได้ว่า เกิดขึ้นได้ในลักษณะต่อไปนี้

รูปวรรณยุกต์

ท่วงเทวที่เสียงสูงต่ำของคำภาษาไทย แสดงความหมายของคำ การกำกับรูปวรรณยุกต์ จึงเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไป นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไปแล้ว ยังทำให้ความหมายผิดไปท่วง เช่น ชมชื่น - ช่มชื่น

อักษรควบกล้ำ

การสะกดอักษรควบกล้ำผิดก็ทำให้ความหมายผิดได้ เช่น ปลา - ปา, เพราะ - เพลาะ - เพาะ

คำพ้องเสียง

ในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงอยู่มาก ถ้าตัวสะกดต่างกันความหมายจะต่างกันไปไกล เพราะคำพ้องเสียงนั้น มีทั้งคำภาษาไทย และคำศัพท์ต่างประเทศ จึงต้องระมัดระวังเรื่องตัวสะกด

ตัวสะกดและตัวการันต์

ส่วนมากคำที่มีตัวการันต์เป็นคำมาจากภาษาบาลีและสันสกฤต จึงต้องมีความรู้รูปศัพท์เดิม และการศึกษาวิธีสะกดการันต์ที่ถูกต้องเมื่อใช้ในภาษาไทย

ในคานการเรียบเรียงประโยค วิจิตรวาทะ และคณะ ได้ชี้ให้เห็นข้อบกพร่องในการเรียบเรียงประโยค สรุปได้ดังนี้

1. ข้อบกพร่องเกี่ยวกับบทประธานและบทกรรม เช่น
 - ในชีวิตของข้าพเจ้ามันมีแต่ความเคราะห์ร้าย (ประธานซ้ำ)
 - ควรเป็น ชีวิตของข้าพเจ้ามันมีแต่ความเคราะห์ร้าย

2. ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการวางส่วนขยาย เช่น
 - เรื่องสี่แผ่นดินมีชื่อเสียงมากซึ่งเป็นบทประพันธ์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช
 - ควรเป็น เรื่องสี่แผ่นดินซึ่งเป็นบทประพันธ์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช
 - มีชื่อเสียงมาก
3. ข้อบกพร่องเกี่ยวกับความไม่สมบูรณ์ของประโยค เช่น
 - เมื่อใดเขาขยันเรียนหนังสือ เขาจะสอบได้
 - ควรเป็น เมื่อใดเขาขยันเรียนหนังสือ เมื่อนั้นเขาจะสอบได้
4. ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้คำเชื่อม เช่น
 - พ่อค้าและประชาชน นักเรียนและนิสิตนักศึกษา และข้าราชการทุกคนมีส่วนช่วยพัฒนาประเทศ
 - ควรเป็น นักเรียน นิสิต นักศึกษา พ่อค้า ประชาชน และข้าราชการ มีส่วนช่วยพัฒนาประเทศทุกคน
5. ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น
 - ห้ามรถบรทุกชั้นสะพานนี้ไม่ได้
 - ควรเป็น ห้ามรถบรทุกชั้นสะพานนี้
6. ข้อบกพร่องเกี่ยวกับประโยคส่วนวนต่างประเทศ เช่น
 - เขาถูกเชิญไปเป็นวิทยากรทุก ๆ เดือน
 - ควรเป็น เขาได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรทุก ๆ เดือน

นอกจากนี้ บุญยง เกศเทศ (2521 : 30 - 32) ยังได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาเกี่ยวกับการเรียงลำดับคำในประโยคปัจจุบัน สรุปได้ดังนี้

1. การที่ผู้เขียนผู้พูดไม่คำนึงถึงหลักเกณฑ์ต่าง ๆ จึงใช้คำตามใจชอบ ทำให้ขาดความรัดกุมในการใช้ภาษา เช่น "วาระการประชุมหมดแล้ว"

คำที่ขีดเส้นใต้คือ การใช้คำซ้ำตัวรอง โดยที่ผู้เขียนนึกว่า ตัวแรกกับตัวหลังเป็นคำคนละหน้าที่ เป็นการเขียนที่ไม่รัดกุม ทั้งนี้เนื่องจากผู้เขียนไม่ได้อ่านถึงหลักเกณฑ์การเรียงประธาน กริยา กรรม นาน ๆ เข้าก็เลอะเลือนเรียงซ้ำปนเปกันไป

2. จากสาเหตุดังกล่าว ทำให้ผู้เขียนใช้ประธานซ้อนกันในประโยคเดียวกัน เช่น
"มานะเป็นคนสุภาพมาก"

วิธีแก้ไขมีอยู่หลายวิธี เช่น ก็คือการฝึกฝนให้ผู้เรียนใช้หลักเกณฑ์การผูกประโยค มาสร้างประโยคบ่อย ๆ จนเคยชิน การนำตัวอย่างที่ผิด ๆ มาให้เด็กได้รู้จักวิจารณ์จะมี ส่วนช่วยได้เป็นอย่างมาก

ลักษณะการเขียนผิดที่บ่อยพลละเลยกันมากในปัจจุบันอีกประการหนึ่งคือ การ เว้นวรรคตอน การเขียนภาษาไทยนั้นมีลักษณะแตกต่างจากภาษาอื่นที่ไม่ใช่เครื่องหมาย กวักบัววรรคตอนเมื่อจบประโยค หรือเมื่อต้องการจะให้เห็นตอนหนึ่งตอนใดแจ่มชัด ก็ใช้วิธี เว้นวรรค

การเว้นวรรคเป็นเรื่องสำคัญยิ่งในภาษาไทย เพราะการเว้นวรรคเป็นเครื่อง บอกว่าจบประโยค หรือจบข้อความ ต้องเว้นวรรคเมื่อจบประโยคจริง ๆ ภาษาไทยมี คำประสมอยู่มาก คำประสมจะมีความหมายเปลี่ยนไปถ้าเขียนผิดวรรคตอน อย่าเขียนค้าง คนละบรรทัด ส่วนข้อความต้องระวังให้หมดความเสียก่อนจึงเว้นวรรค (วัฒนา บุรกลีกร 2516 : 76)

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า ข้อผิดพลาดที่ พบในการเขียน ภาษาไทย มีทั้งทางด้านการใช้คำ ด้านการสะกดการันต์ ด้านความหมาย ด้านการใช้คำ ฟุ่มเฟือย ด้านการใช้กลุ่มคำสำนวน โครงสร้างของประโยค และการเว้นวรรคตอน ซึ่ง สาเหตุเนื่องมาจากความไม่รู้ระเบียบของภาษา คำนิยมที่ผิด ความไม่ระมัดระวัง และ สำหรับผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้น อิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่ก็ทำให้นักเรียนเขียนผิดได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศ ได้มีผู้สนใจและศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ในการเขียนไว้พอสมควร จะกล่าวถึงงานวิจัยที่น่าสนใจดังนี้

สุนันทา โสรัจจ์ (2511) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร ด้วยการใ้แบบทดสอบแบบปรนัยวัดการสะกดการันต์แบบทดสอบประกอบด้วยภาคสะกดการันต์และภาคเหตุผล ใ้กลุ่มตัวอย่างประชากร 463 คน พบลักษณะการสะกดผิด เรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. ผิดหึ่งคำ
2. ผิดที่สระเสียงสั้นยาว
3. ผิดเรื่องเสียงวรรณยุกต์
4. ผิดที่ตัวการันต์
5. ประวิสรรชนีย์ผิด
6. ผิดเรื่อง ร , ล และ ร หัน
7. ผิดที่ตกเติมตัวพยัญชนะ
8. ผิดที่การใช้ ไอ โอ
9. ผิดที่การันต์
10. ผิดที่พยัญชนะต้น

สาเหตุของความผิดมีดังนี้

1. มีประสบการณ์มาผิด
2. ไม่ทราบความหมายอันแท้จริงของคำที่เขียน
3. รู้หลักภาษาไม่แม่นยำ
4. ออกเสียงผิด
5. ไม่ให้เหตุผลในการเขียน

สามารถ ศักดิ์เจริญ (2517) ได้ศึกษาปัญหาการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้ โดยใช้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลแบบเดียวกันกับ สุนันทา โสรัจจ์ และใ้กลุ่มตัวอย่างประชากร 400 คน พบว่าลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนเรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. นิกที่เสียงสระสั้นยาว
2. นิกที่การใช้วรรณยุกต์
3. นิกหั่งคำ
4. นิกการประวิสรรชนีย์
5. นิกที่ตัดและเติมตัวอักษร
6. นิกที่ตัวการันต์
7. นิกที่การใช้ ไ , ใ , -ย

สาเหตุของความผิดมีดังนี้

1. เขียนตามแบบที่เคยเห็น
2. เขียนตามหลักภาษา หรือพจนานุกรม
3. เขียนตามความหมายของคำ
4. เขียนเทียบกับคำที่คุ้นเคย
5. เขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน
6. เขียนด้วยการเดา

ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธา (2518) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย จากข้อสอบวิชาภาษาไทยของนิสิต ชั้นปีที่ 1, 2, 3 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516 จำนวน 1,000 ฉบับ พบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต ดังนี้คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย ข้อผิดพลาดในเรื่องสะกดการันต์ ส่วนสาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดจาก

1. การใช้แนวเทียบผิด
2. ไม่ทราบความหมายอันแท้จริงของคำที่เขียน
3. ไม่รู้จักหลักการใช้คำบาลี สันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทย
4. ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย
5. อ่านออกเสียงผิดจึงเขียนผิด

สุวรรณา เกรียงไกรเพชร และคณะ (2523) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในกำนการใช้ภาษาไทย จากข้อสอบและแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย ของนิสิตระดับต้นและระดับปลาย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2518 - 2520 จำนวน 360 ฉบับ พบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตดังนี้คือ

1. การสะกดการันต์
2. การใช้อักษรย่อ และเครื่องหมายไปยาล
3. การใช้เครื่องหมายอื่น ๆ
4. การใช้ตัวเลขแทนตัวอักษร
5. การเว้นวรรคตอน
6. การขยับย่อหน้า

วารุณี เสวตาลัย (2523) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดกำนภาษาในวิทยุสารประจำวัน ปี พ.ศ. 2520 จากข่าวกรมประชาสัมพันธ์ ในวิทยุสารประจำวัน จำนวน 245 ฉบับ พบข้อผิดพลาดทางกำนไวยากรณ์ กำนความหมาย และทางกำนการใช้คำ สาเหตุของการเขียนผิดมีดังนี้คือ

1. ไม่รู้ระเบียบของภาษาที่พอ และขาดความรอบคอบ
2. ต้องใช้เวลาอย่างรวดเร็วในการเขียนข่าววันต่อวัน จึงทำให้เขียนผิด
3. อิทธิพลโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ

สุมาลี โกศลสมบัติ (2525) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยวัดการเขียนสะกดคำ พบว่า ความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนอยู่ในขั้นต่ำ สาเหตุของการสะกดผิดมีดังนี้คือ ใ้รับประสบการณ์ผิด ไม่แม่นยำในหลักภาษา ออกเสียงผิดจึงเขียนผิด ใช้การเกา ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำ และเขียนโดยใช้นแนวเทียบผิด ตามจำกับ

สำหรับข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนที่ไม่ได้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นั้น ทจนีย์ สมานวัฒน์ (2516) ได้วิจัยเรื่อง การสอนอ่านและเขียนภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา พบว่า ผู้พูดออกเสียงผิดและเขียนผิดโดยการสะกดคำผิด เนื่องจากเขียนสะกดคำตามเสียงที่พูด

พิเชฐ อนุกุล (2518 : 167 - 170) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครู ในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ ในจังหวัดยะลา โดยมีความต้องการ ค้นหาปัญหา และสภาพในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียน โดยใช้แบบสอบถามไปยังกลุ่ม ตัวอย่างซึ่งเป็นครูที่สอนชั้นเด็กเริ่มเรียน ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดยะลา จำนวน 122 คน ปรากฏปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนเรียงลำดับตามความสำคัญดังนี้

1. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
2. นักเรียนไม่มีแบบเรียนและเครื่องเขียน
3. นักเรียนขาดเรียนเสมอ
4. นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ในการเรียนภาษาไทย
5. นักเรียนมีเวลาเรียนภาษาไทยน้อยเกินไป
6. นักเรียนมีสุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์
7. นักเรียนประหม่า อาย และกลัว ทำให้เรียนภาษาไทยได้ไม่ดี
8. นักเรียนไม่ยอมออกเสียงหรือพูดภาษาไทยเพราะเชื่อว่าชกกับหลักศาสนาอิสลาม
9. นักเรียนคนอื่นหัวเราะเยาะเพื่อนเมื่อเพื่อนพูดภาษาไทย

ประพาสน์ พุทธิประภา และคณะ (2525) ได้ศึกษามีปัญหาของเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการเรียนภาษาไทยกลาง ด้วยการ ใช้แบบทดสอบปรนัย 5 ชุด วัดความสามารถในการฟัง การใช้ภาษา ความเข้าใจศัพท์ ส่วนวน และความสามารถในการอ่าน ใช้ตัวอย่างประชากรจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 440 คน และจากกรุงเทพมหานคร 253 คน พบว่า นักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความสามารถในการฟัง การใช้ภาษา ความเข้าใจศัพท์ ส่วนวน และความสามารถในการอ่าน การตีความ แตกต่างจากนักเรียนในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมี ปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยกลางค่านต่าง ๆ ดังนี้

1. ปัญหาเรื่องคำพ้องเสียง
2. ปัญหาการฟังประโยคแทรกซ้อน และการตีความ
3. ปัญหาความเข้าใจศัพท์
4. ปัญหาความเข้าใจสำนวน และศัพท์ทางการ

โรจน์ ราชประโคน (2527) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ ด้วยวิธีบันทึกเสียงการเล่าประสบการณ์ การบรรยายภาพ และการเขียนเรียงความ จากตัวอย่างประชากรจำนวน 100 คน พบว่า อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อข้อบกพร่องในการเขียน ได้แก่ การสะกดการันต์ การใช้ศัพท์สำนวน การเพิ่มคำในประโยค และการใช้คำชนิดเดียวกันผิดความสำคัญ

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศ พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยมีทั้งทางคำ ไวยากรณ์ คำความหมาย และทางคำการใช้คำ สาเหตุของความผิดที่พบบ่อยที่สุดคือ นักเรียนมีประสบการณ์มาผิด นอกจากนั้นอาจเป็นเพราะรู้หลักภาษาไม่แม่นยำ ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน สำหรับนักเรียนที่พูดสองภาษานั้น นักเรียนจะเกิดความสับสนในการใช้คำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และความหมาย เพราะได้รับการแทรกแซงจากภาษาแม่

งานวิจัยในต่างประเทศ

ออกัส (Auguas 1964 : 3561 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจริง กับข้อบกพร่องที่ได้จากการเปรียบเทียบภาษาแม่ คือภาษาตากาล็อกกับภาษาที่สอง ในประเทศฟิลิปปินส์ การวิจัยได้ศึกษาจากความเรียงของนักเรียน 300 คน ที่พูดภาษาตากาล็อก ในโรงเรียนประถมศึกษา 2 แห่ง โรงเรียนมัธยมศึกษา 1 แห่ง และมหาวิทยาลัย 4 แห่ง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ภาษาแม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากความแตกต่างของภาษาที่สอง ซึ่งความแตกต่างนี้เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนใช้แนวเทียบโครงสร้างของภาษาแม่ ซึ่งนับว่าเป็นสาเหตุรองลงมาที่ทำให้เกิดข้อบกพร่อง

3. สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียน อาจมีนอกเหนือไปจากที่กล่าวมาแล้ว

มาคารัสซ์ (Madarasz 1969 : 931 A) ได้วิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงภาษาศาสตร์เกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษการเรียน เพื่อศึกษาการใช้หลักภาษาศาสตร์วิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง โดยผู้วิจัยได้สร้างมาตราส่วนวัดความยากในการเรียนภาษา และสร้างแบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้าน เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่อง ผลการศึกษาปรากฏว่า ความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษการเรียน และภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาในการเรียนภาษา

ไวแอท (Wyatt 1973 : 177 - 186) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวแอฟริกันตะวันออก ชั้นปีที่ 4 ที่วิทยาลัยเซนต์โยเซฟ ประเทศอูกันดา โดยวิเคราะห์จากการเขียนความเรียงของนักเรียน 52 คน เพื่อนำมาแยกประเภทหาความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท ผลการศึกษาพบว่า มีข้อผิดพลาดทั้งหมด 14 ประเภท เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. การสะกดคำ
2. การใช้โครงสร้างของประโยค
3. การใช้คำนาม
4. การใช้คำกริยา
5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน
6. การใช้คำและสำนวน

7. การใช้บุพบท
8. การใช้คำซ้ำ หรืออ้อมค้อม
9. การขากความระมัดระวัง
10. การใช้คำย่อ หรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน
11. การใช้คำคุณศัพท์
12. การใช้คำที่ไม่จำเป็น หรือไม่เกี่ยวกับความ
13. การใช้คำสรรพนาม
14. การใช้คำที่ช่วยเน้นความหมายของคำอื่น

ชวาร์ท (Schwartz 1976 : 8020 A) ได้ศึกษาพัฒนาการด้านความสามารถของนักเรียนที่ได้รับความรู้การสะกดคำโดยการผันคำ และการสะกดการันต์ของนักเรียนระดับสองถึงระดับห้า โดยใช้กลุ่มตัวอย่างระดับละ 40 คน ใน 40 คนนี้จัดแบ่งเป็นนักเรียนที่สะกดคำเก่งและไม่เก่ง กลุ่มละ 20 คนเท่า ๆ กัน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ซึ่งเกี่ยวกับคำที่ไม่มี ความหมาย ผลพบว่านักเรียนทั้งกลุ่มที่สะกดเก่ง และไม่เก่ง มีแนวโน้มในการพัฒนาทางด้านการสะกดคำดีขึ้น

โลโกโก (Lococo 1976 : 6065 A) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาสเปนและเยอรมัน ของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยวิเคราะห์จากเรียงความที่ให้เขียน แล้วหาข้อบกพร่องและสาเหตุ พบว่า ลักษณะข้อบกพร่องเกิดจากสาเหตุ 3 ประการ คือ เกิดจากภาษาแม่ เกิดจากภาษาที่กำลังเรียน และเกิดจากกระบวนการเรียนการสอน

นัทัมเจีย (Ntumgia 1978 : 2107 A) ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับภาษาต่อเนื่องระหว่างสองระบบภาษา พบว่า ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นของผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้น ไม่ได้เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ทั้งหมด ข้อบกพร่องส่วนมากเป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากตัวภาษาที่กำลังเรียนอยู่ และเห็นว่าการแทรกแซงจากภาษาแม่ไม่ใช่สิ่งที่ไม่ดี ถ้านำข้อบกพร่องมาใช้ให้เป็นประโยชน์ จะช่วยให้กระบวนการเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้นและดีขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า การเขียนภาษาของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาเดียว หรือสองภาษา ก็มีข้อบกพร่องเกิดขึ้นเสมอ และลักษณะข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในการเขียนของนักเรียนที่ใช้สองภาษานั้น นอกจากจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่แล้ว ยังเกิดจากภาษาที่กำลังเรียน และเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย